

Разом із тим, принципи української системи НАССР загалом відповідають принципам, сформульованим у Кодексі Комісії з харчових продуктів, а через нього – і міжнародному стандарту ISO 22000: 2005. Це означає, що законодавство України гарантує, що відповідно до неї харчові продукти, що походять з України, відповідають міжнародним вимогам щодо контролю його виробництва. Гарантією цього є система заходів контролю, які передбачені Законом України «Про державний контроль за дотриманням законодавства про харчові продукти, корми, побічні продукти тварин, здоров'я та благополуччя тварин».

Література

1. Галкіна О.М. Адміністративно-правові засади забезпечення безпечності та якості харчових продуктів в Україні: автореф. дис... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 / О.М. Галкіна. – Х., 2017. – 23 с.
2. ISO 22000:2005. Food safety management systems – Requirements for any organization in the food chain. **Electronic access:** <https://www.iso.org/standard/35466.html>
3. Codex Alimentations Food Hygiene Basic Texts. Food and Agricultural Organization of the United Nations, World Health Organization. **Electronic access:** <http://www.fao.org/docrep/005/y1579e/y1579e00.htm>

УДК 342.7(043.2)

Устинова І.П., к.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПУБЛІЧНЕ АДМІНІСТРУВАННЯ У ФІНАНСОВІЙ СФЕРІ

Аналіз управління публічними фінансами в Україні дає змогу виявити такі проблеми застосування правових форм управління: 1) правова база, що регламентує управління публічними фінансами в Україні, на сьогодні не структурована, не створено єдиного простору адміністративно-правового регулювання управління публічними фінансами; 2) потребують удосконалення норми, що встановлюють відповідні процедури; 3) не встановлено на законодавчому рівні поняття бюджетного адміністрування. З огляду на вищевикладене цілком обґрунтованою виглядає необхідність розробки пропозицій щодо вдосконалення адміністративно-правового регулювання управління у сфері публічних фінансів.

Термін «адміністрування» було введено в науковий обіг порівняно недавно, найбільшого поширення він набув серед представників фінансової науки, а також на межі адміністративного та фінансового права. Поняття «адміністрування» у фінансовом законодавстві, зокрема Податковим кодексом України, визначено як адміністрування податків,

зборів, митних платежів, єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та інших платежів відповідно до законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи. Постановою уряду визначено особливості адміністрування єдиного вебпорталу використання публічних коштів розпорядниками коштів місцевих бюджетів [4]. Порядок адміністрування єдиного веб-порталу використання публічних коштів визначає механізм адміністрування єдиного веб-порталу використання публічних коштів, створення та функціонування якого передбачено Законом України «Про відкритість використання публічних коштів» [5]. Бюджетним кодексом України та іншими нормативними актами про бюджетний процес не вводиться такий термін, як «бюджетне адміністрування», хоча існує необхідність його введення в науковий обіг і у практику управління публічними фінансами. При цьому слід поєднати всі властивості «адміністрування» та особливості бюджетного процесу.

Враховуючи появу нових підходів до визначення і способів правового регулювання публічного управління в Україні, а також розвиток «нового адміністративного права в Європейському Союзі» [1, с. 603], спостерігаємо поступову зміну прерогатив у виборі правових форм управління публічними фінансами. Їх можна звести до наступного: 1) дії, бездіяльність, що мають юридичні наслідки; 2) нормативні акти, індивідуальні (адміністративні) та змішані акти у вигляді відповідного документа. Правова форма управління – це зовнішньо виражена і юридично оформлена дія органу управління публічної влади (або посадової особи), що здійснюється в межах його компетенції і тягне певні правові наслідки [2, с. 361]. У німецькому праві розглядаються такі види форм публічного управління: 1) правотворчість (постанови, статuti, адміністративні приписи); 2) адміністративні акти; 3) публічно-правові договори; 4) прості адміністративні дії; 5) приватноправова адміністративна діяльність (наприклад, надання субсидій) [3].

У процесі управління публічними фінансами повинні використовуватися ті форми управління, які встановлено в нормативних правових актах (положеннях, статутах, інструкціях тощо). Погоджуємося, що процес управління повинен бути насичений тільки допустимими для вирішення того чи іншого завдання управління або виконання тієї чи іншої функції управління формами управління. В іншому випадку управлінські дії можуть бути поставлені під сумнів, а їхній зміст оскаржений [2, с. 365].

Ефективність використання форм управління публічними фінансами забезпечується встановленням їхньої процесуальної форми.

Отже, вибір правових форм управлінських дій у сфері публічних фінансів зумовлюється завданнями фінансової діяльності держави. Нагальною проблемою прийняття державно-владних рішень є недоліки

правового встановлення процесуального порядку здійснення конкретних управлінських дій. Передбачити всі проблемні ситуації у законодавчих актах неможливо. Неврегульованість адміністративних процедур досить відчутно виявляється у практиці бюджетного процесу. Способи вдосконалення форм управління публічними фінансами: 1) прийняття Адміністративно-процедурного кодексу України або закону про адміністративну процедуру та закону про нормативно-правові акти сприятиме створенню єдиного простору адміністративно-правового регулювання управління публічними фінансами; 2) комплексне врегулювання такої правової форми управління, як «адміністрування». Це стало можливим через те, що більшість виконуваних дій суб'єктів (що визначені законом або підзаконним актом як «адміністрування») мають загальні ознаки; 3) законодавче визначення поняття бюджетного адміністрування.

Література

1. Sabino Cassese. New paths for administrative law: A manifesto // International Jnl of Constitutional Law Volume 10, Issue 3. Pp. 603–613.
2. Административное право: учебник / Д.Н. Бахрах, Б.В. Россинский, Ю.Н. Стариков. – 3-е изд., пересмотр. и доп. – М.: Норма, 2007. – 816 с.
3. Рихтер И., Шупперт Г.Ф. Судебная практика по административному праву: учеб. пособие / Пер. с нем. – М., 2000. – С. 135–492.
4. Про затвердження Порядку адміністрування єдиного веб-порталу використання публічних коштів: Постанова Кабінету Міністрів України від 14.09.2015 р. №694 // Офіц. вісник України. – 2015. – №74. – Ст. 2448.
5. Про відкритість використання публічних коштів: Закон України від 11.02.2015 р. №183-VIII // Офіц. вісник України. – 2015. – №18. – Ст. 476.

УДК 347.822.42(043.2)

Юринець Ю.Л., д.ю.н., доцент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ІНФОРМАЦІЙНЕ РОЗУМІННЯ КУЛЬТУРИ ЯК ЧИННИК ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КУЛЬТУРНИХ ПРАВ ГРОМАДЯН

У даній доповіді знаходить розвиток інформаційне розуміння культури, відповідно до якого простежується зв'язок відносин у сфері культури, з одного боку, та у сфері інформації, з іншого боку, – на теоретичному рівні (у процесі антропогенезу результатом культурної роботи є створення, обробка, засвоєння, поширення та передача інформації, яка має небіологічну, позагенетичну природу), у нормативному регулюванні («класичні» інформаційні види діяльності розглядаються як сфера культури; «класичні» види діяльності у сфері